

1. Pappi s. Joh. Theses de Scriptura
Lacra, Argent. 1543.
2. Gerlach s. Steph. diff. de vera Eccle-
sia, Tabingæ 1593.
3. diff. de Traditionibus in
Ecclesia, Tabingæ 1593.
4. Pappi s. Joh. Theses de Ecclesia
Argent. 1544.
5. Fabri s. Joh. Theses de peccato
originali Argent. 1545.
6. Marbachij s. phil. Theses de
iustificatione hominis
Argent. 1547.
7. diff. de Baptismo.
Argent. 1601.

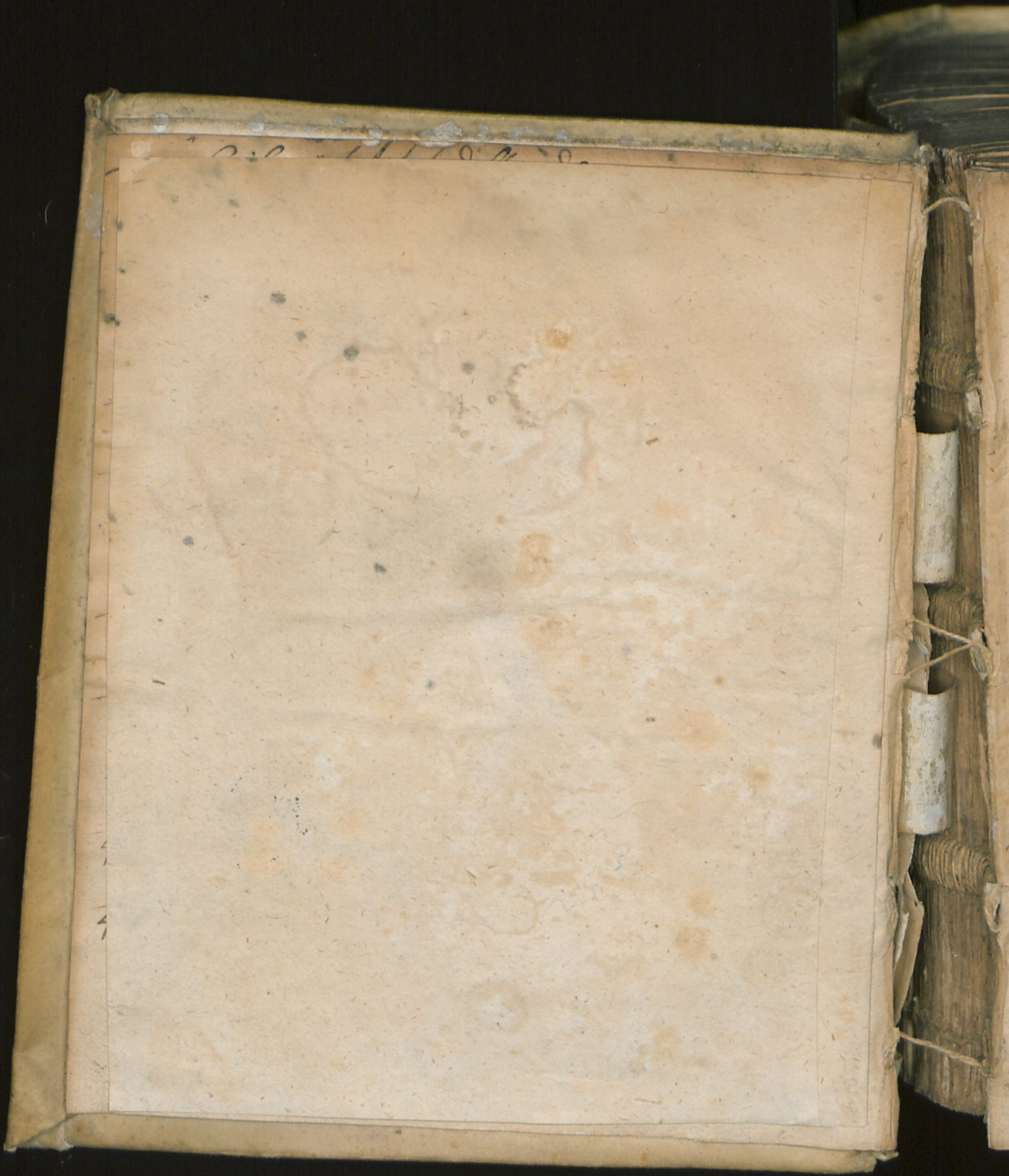

- 8 Marbachij Phil. / Diff. de Sacramentis
in genere Argent. 1601.
- 9 Pappi Joh. de vera presentia
Corporis Christi in S. Coena.
Argent. 1601.
- 10 Synopsos disput. de
presentia Corporis Christi in S.
Coena, Argent. 1602.
- 11 Marbachij Phil. Diff. de S.
Coena Argent. 1601.
- 12 Diff. de Electione Dei
a Serva Salvandorum Argent.
1602.
- 13 Diff. de providentia
Dei et Causa peccati Argent.
1602.
- 14 Diff. de libero Arbitrio.
Argent. 1602.
- 15 Pappi Joh. Diff. de discrimine
peccati mortalis ac venialis.
Argent. 1602.
- 16 Analysis disput.
de discrimine peccati
mortalis et venialis Argent.
1602.

35. Gisenij (Joh) Diss. de arcano S.
Scripturae sensu, Argent. 1621.
36. Froercker (Joh) Diss. de cultu
idolatrico in papatu. Argent.
37. Schmidt (Joh) Diss. de doctrina
Evangelij. Argent. 1629.
38. ——— Diss. de bonis operibus.
Argent. 1629.
39. Froercker (Joh) refutatio
vii abusuum, penthesicorum ex
Augustana confessione, Arg.
1629.
40. Dorscher (Joh. Georg) Diss. de
renouatione. Argent. 1632.
41. Schmidt (Joh) Diss. de S. Coena. Argent.
1632.
42. ——— Diss. de poenitentia.
Argent. 1639.
43. Dorscher (Joh. Georg) Diss. de
peccato originali. Argent. 1635.
44. Jareitzer (Joh. Valr.) Diss. de
resurrectione mortuorum
Tubingae 1692.

- 45. Preyitzer J. Joh. M. diff. de
universalitate merito Christi
tubingae 1692.
- 46. Nicolai J. Melch. diff. de S.
coena, phil. grad. 1692.
- 47. Preyitzer J. Joh. M. diff. de
cultu sanctorum, tubingae
1693.
- 48. Marbachii J. phil. diff. Basil
I. de purgatorio II. de
caelibatu sacerdotum, Ara-
gent. 1606.

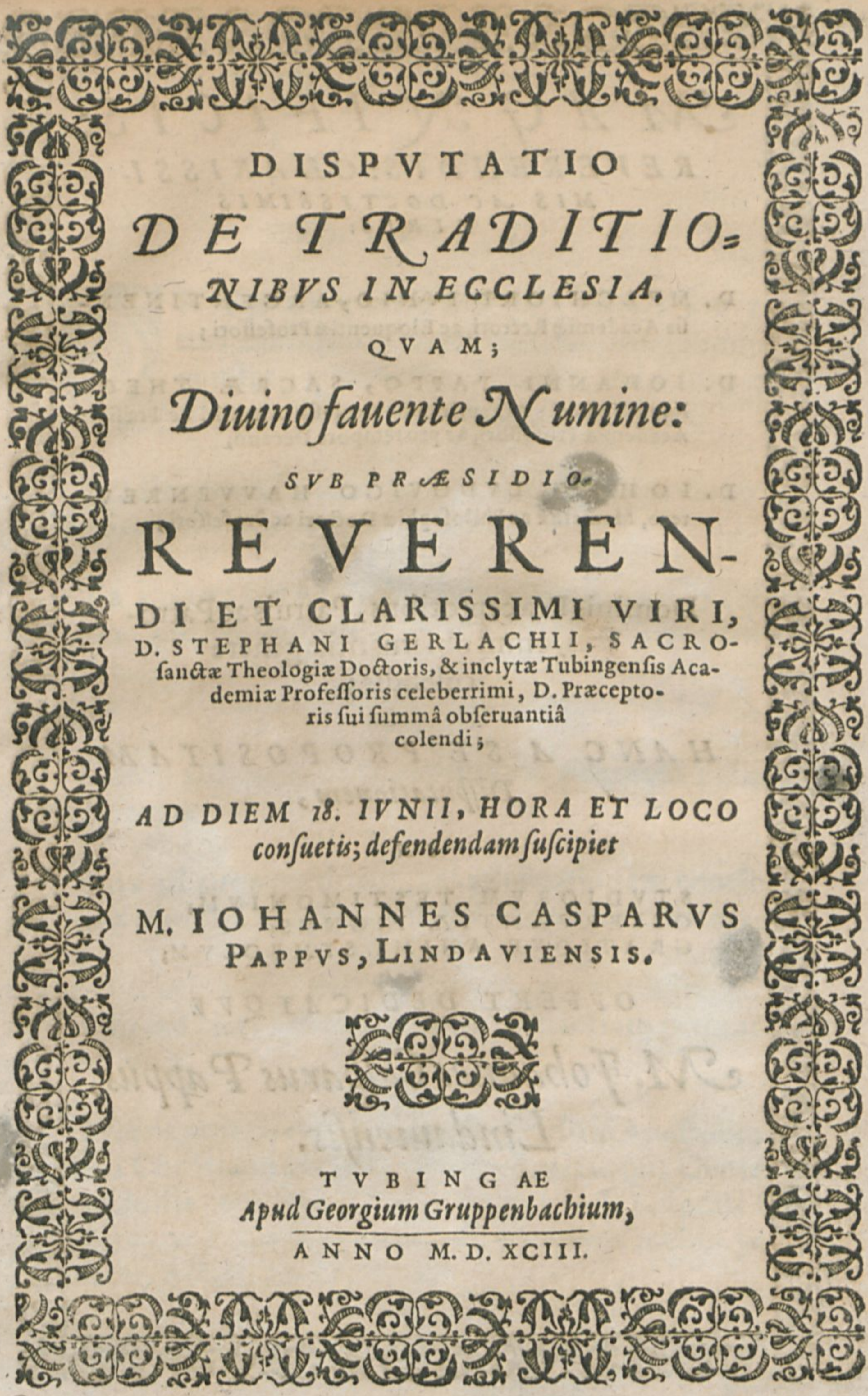

Num. 3.

3

~~11~~

DISPUTATIO
DE TRADITIONIBVS IN ECCLESIA,

QVAM;
Diuino fauente Numine:

SVB PRÆSIDIO
REVEREN-
DI ET CLARISSIMI VIRI,
D. STEPHANI GERLACHII, SACRO-
sanctæ Theologiæ Doctoris, & inclytæ Tubingensis Aca-
demia Professoris celeberrimi, D. Præcepto-
ris sui summâ obseruantia
colendi;

AD DIEM 18. IUNII, HORA ET LOCO
consuetis; defendendam suscipiet

M. IOHANNES CASPARVS
PAPPVS, LINDAVIENSIS.

TUBINGAE
Apud Georgium Gruppenbachium,
ANNO M. D. XCIII.

Reuerenda Viri prædicatoris ...

MAGNIFICIS:
REVERENDIS: CLARISSIS-
MIS AC DOCTISSIMIS
VIRIS:

D. MELCHIORI IVNIO, ARGENTINEN-
sis Academiae Rectori, ac Eloquentiae Professori;

D. IOHANNI PAPPO, SACRAE THEO-
logiae Doctori; Argentinensis Ecclesiae Antistiti ac Praesidi;
Academiae Professori, ac pro tempore Decano;

D. IOHAN. LUDOVICO HAVVENREV-
tero, Medicinae ac Philosophiae Doctori ac Professori;

Dominis Praeceptoribus, Patruis ac Patro-
nis, omni observantiae genere
colendis;

HANC A SE PROPOSITAM
Disputationem,

IN

STVDIORVM TESTIMONIVM;
OBSERVANTIAE PIGNVS;
GRATIQVE ANIMI SYMBOLVM;

OFFERT DEDICATQVE

M. Iohannes Casparus Pappus,
Lindaviensis.

I.

DE TRADITIONIBUS in Ecclesia.

T H E S I S I.

DE TRADITIONIBUS DISPUTA-
turi, eas initio in certas species distinguemus; ut
constet, quas nostræ Ecclesiæ recipiant; quas
item ut verbo Dei contrarias repudient.

II.

Traditionum itaque duæ sunt species: aliæ verbo Dei
consentientes: aliæ eidem repugnantes.

III.

TRADITIONES verbo Dei convenientes, sunt cõsti-
tutiones, pro temporum ac locorũ ratione in Ecclesiam ab
hominibus introductæ, hoc fine, ut illa ædificetur, omniaq;
decenter & secundum ordinem in ea peragantur, 1. Cor. 14.

III.

Earum aliæ ad ritus & cerimonias pertinent: aliæ ad
disciplinam respiciunt.

V.

Quæ ad ritus pertinent, vel explicationem continent
doctrinæ diuinitus traditæ, eamque ad certum usum accom-
modant: vel consistunt in decenti Sacrorum reuerentia, &
ornatu Ecclesiæ actionibus cõgruente, quo, ceu externis ad-
miniculis, ad pietatem & Sacrorũ obseruantiam permouen-
tur homines.

VI.

Prioris generis exemplum, illa Traditio Apostolica est,
in prima Christianæ Ecclesiæ Synodo sancita; qua Gentes ad
fidem Christi conuersæ, ab esu sanguinis & suffocati sunt
prohibitæ; ut Ecclesia ex Iudæis & Gentibus melius posset
coalescere, Act. 15, 29. Et, 21, 25.

VII.

Quæ Traditio, explicatio fuit doctrinæ de charitate
proxi-

proximi; inter alia requirens, ne infirmos in fide offendamus, sed infirmitati eorum consulamus, Rom. 14, 1.

VIII.

Hûc ritus pertinent, qui in Sacramentorum administratione in nostris Ecclesijs adhiberi cõsueuerunt: cuiusmodi sunt exhortationes, interrogationes, preces, cantiones, & certæ quædam lectiones, quibus doctrina de vsu & efficacia Sacramentorum rudi populo explicatur ac illustratur.

IX.

Posterioris generis exempla sunt; quòd Verbum & Sacramenta cum dignitate quadam administrantur; preces nudo capite, & flexis vt plurimum genibus peraguntur; mortui honestè sepeliuntur; & quæ huius sunt generis alia.

X.

Traditiones, quæ disciplinam respiciunt, eò potissimum sunt directæ, vt in Sacris actionibus ordo seruetur, omnisque vitetur confusio: ipsi etiam homines, constitutionibus quibusdam, ad pœnitentiam & vitæ emendationem seriam inuitentur.

XI.

Huiusmodi Traditiones sunt, quòd certis diebus ac horis Sacri cõuentus instituuntur, in quibus ad populum conciones habentur, ac Sacramenta distribuuntur.

XII.

Similiter, quòd belli, famis aut pestis tempore publicæ preces instituuntur; quòd ieiunia indicuntur; & aliàs licita inhibentur; quò & ardentius orare, & maiori deuotione Sacra tractare possint homines.

XIII.

Has Traditiones Ecclesiasticas nostræ retinent ac obseruant Ecclesiæ: propterea, quòd finem vtilem, & in verbo Dei fundatum habent.

XIIII.

Nam ad Ecclesiæ ædificationem faciunt; & homines ad auditum Verbi, & Sacramentorum vsum inuitant; pietatem & virtutes reliquas in ipsorum pectoribus accendunt; & omni-

Disputatio de Traditionibus in Ecclesia.

3

omnino efficiunt, ut maiori reuerentia & obseruantia Sacra peragantur.

XV.

Adhæc Traditiones huiusmodi ordini conducunt; omnemque *ἀταξίαν* & confusionem ex Ecclesia remouent.

XVI.

Tum decoro inseruiunt; quod quidem non constat apparatus theatricis, aut pompis, ad ostentationem tantummodo directis, nihilque præter inutilem elegantiam laruan continentibus: sed ostendit, quid prædicationi Verbi, & Sacramentorum administrationi, cæterisque pietatis exercitijs tribuendum sit.

XVII.

Et hi fines discrimen faciunt inter constitutiones Ecclesie, & Traditiones hominum, quæ nec Scripturarum testimonijs suffultæ, nec autoritate diuina fundatæ sunt.

XVIII.

Nam licet nec illæ quoque omnes speciatim in Scripturis comprehendantur: finis tamen respectu, ad quem referendæ sunt, satis luculenter in ijs continentur.

XIX.

Ac proinde, quanquam ab hominibus in Ecclesiam introductæ, atque sic humanæ sint; simul tamen etiam diuinæ sunt; quatenus primùm generaliter in Scripturis comprehenduntur: deinde, quatenus Ecclesiam ædificant, & pars sunt decori ac ordinis, cuius obseruatio nobis commendatur ab Apostolo I. Cor. 14, 40.

XX.

Discernendæ tamen sunt Traditiones Ecclesiasticæ, à reliquis diuinis constitutionibus, quæ ad fidei dogmata pertinent.

XXI.

Nam hæ salutis attingunt negocium, & ad æternam animarum fœlicitatem consequendam prorsus sunt necessaria: ideoque conscientias hominum religione obstringunt,

A 3

easque

4 *Disputatio de Traditionibus in Ecclesia.*

easque ita deuinciunt, vt sine salutis iactura negligi nequeant.

XXII.

Illæ verò indifferentes sunt, & suapte naturâ liberæ: ac propterea sine cōscientiæ vulnere extra casum scandali omit-
ti possunt.

XXIII.

Vnde D. Apostolus profitetur, se in rebus medijs nul-
lum velle laqueum hominibus iniicere, aut necessitatis lege
ip̄sos obstringere, sed libertatem, à Deo cōcessam, ip̄sis relin-
quere, I. Cor. 7, 35.

XXIII.

In qua tamen libertate præcipit, vt charitatis habeatur
ratio; deturque opera, ne harum rerum abusu offendatur
proximus, Rom. 14, 13. I. Cor. 8, 9.

XXV.

Qua ratione Traditiones istæ non ampliùs liberæ sunt,
sed pro circumstantiarum qualitate hominem obligant, vt
sine peccato eas non possit negligere.

XXVI.

Qui enim in proximum peccat, eiusque conscientiam
infirmam percutit, in ipsum Christum peccat, vt habet Apo-
stolus I. Cor. 8, 12.

XXVII.

Itaque diuinæ constitutiones, fidei dogmata attingen-
tes, ad animarum salutem necessariæ sunt: Traditiones verò
Ecclesiasticæ sunt res adiaphoræ, & possunt liberâ conscientiam
vel obseruari, vel præteriri, extra casum tamen scandali.

XXVIII.

Adhæc constitutiones diuinæ, quæ ad religionem & fi-
dei dogmata pertinent, vniuersales sunt & perpetuæ; ac pro-
pterea mutari aut abrogari nequeunt. Dei namque sunt Ver-
bum, quod in æternum manet, Psal. 117. 2, Esai. 40, 8. Mat-
thæi, 24, 35. I. Pet. 1, 25.

XXIX.

Ecclesiæ verò constitutiones non sunt vniuersales, aut
omni-

omnibus Ecclesijs communes: sed pro locorum ac temporum ratione & institui, & rursus aboleri possunt.

XXX.

Nam tametsi finis respectu fixæ sint & perpetuæ, earum tamen forma pro circumstantiarum diuersitate variat; ideoque liberè rescindi ac abrogari queunt.

XXXI.

Idque si causa, propter quam institutæ ac obseruatæ sunt, temporis progressu desinat, illæque ad ædificationem nil ampliùs faciant.

XXXII.

Qua ratione decretum Apostolicum de suffocato & sanguine Actor. 15, 29. hodiè non ampliùs obseruatur in Ecclesia, cum illius causa iam dudum sublata sit.

XXXIII.

Hæc autem fuit, ne qua offensionis oriretur occasio, quæ Iudæos, quibus initiò Euangelium prædicandum fuit, ab eodem absterreret aut auocaret.

XXXIII.

Nam ceremonialium legum obseruantia adedò in Iudæorum hærebat animis, vt illas penitus negligere, aut contemtum habere, nefas ducerent.

XXXV.

Cum itaque Apostolorum prædicatione de Messia aduentu, officio & regno, illarum vsus tolli & abrogari cernebant; vehementer offensi, ipsumque Euangelium aspernati sunt, vtpote quod nouum doctrinæ genus importare videretur.

XXXVI.

Proinde vt remoueri hoc offendiculum, & ipsi Iudæi paulatim ad fidem Christi cõuerti possent; decreto illo Apostolico illorum infirmitati consulendum fuit.

XXXVII.

At verò hodie, cum nulla ampliùs infirmitatis occasio Iudæis refractarijs sit reliqua; neque spes, illos per ceremonialium huiusmodi legum obseruationes ad Christianismum

6 *Disputatio de Traditionibus in Ecclesia.*

nismum conuerti posse; rectè hoc decretum de suffocati & sanguinis abstinentia ex Ecclesia sublatum est.

XXXVIII.

Vel abolentur constitutiones Ecclesiasticæ, quando ab usu, propter quem initiò institutæ sunt, deflectunt, & in abusum degenerant.

XXXIX.

Qua de causa conuiuia, quæ à veteribus post Cœnæ Dominicæ σύναξιν celebrari, & ἀγάπαι nominari solebant, hodie in Ecclesia abrogata sunt.

XL.

Hæc enim licet initiò propter bonum finem instituta fuerant, vt scilicet fraternæ charitatis essent symbola; & diuites liberalitatem suam in ijs exercere possent: successu tamen temporis in usum admodum profanum deuenerunt.

XLI.

Nam cum diuites primùm cibos ex suis ædibus in templa adferrent; ibique cum pauperibus ederent; postea facti elatiores, hos excluderunt, & soli se suis lautitijs ingurgitarunt.

XLII.

Vnde propter hunc abusum factum est, vt mos conuiuandi planè ex Ecclesia sublatus, & in priuatas ædes relegatus sit.

XLIII.

Vel denique antiquantur Traditiones, quando pro circumstantiarum mutatione, nihil, aut parùm admodum ad pietatem faciunt.

XLIIII.

Hoc modo trina in sacro Baptismo immersio: crucis signatio: lactis & mellis prægustatio: in precibus ad orientem conuersiones, & stationes, & his similes constitutiones hodiè sunt abolitæ, licet à nonnullis Patribus ad ipsos referantur Apostolos. Tertull. de Coron. milit. Basilius de Spiritu sancto cap. 27.

XLV. Ex

XLV.

Ex his, & quid Traditiones Ecclesiasticæ, & quomodo cum à reliquis humanis, tum diuinis sanctionibus discriminatæ sint, manifestum esse arbitramur.

XLVI.

Accedamus itaque ad Traditiones, quas verbo Dei repugnare diximus.

XLVII.

E Æ autem sunt constitutiones, non tantum de ritibus & disciplina; verum etiam de fide, sine Dei verbo ab hominibus sancitæ, in hunc finem, vt vel modum colendi Dei præscribant, vel de rebus ad salutem necessarijs præcipiant.

XLVIII.

Harum apud Pontificios tanta est congeries, tantusque numerus, vt omnes enumerare, & absolutum earum catalogum proponere, nondum ausi sint.

XLIX.

Quo ipso hanc sibi libertatem reseruant, vt in quouis dogmate, quod ex Scripturis probare non possunt, ad has, tanquam ad sacram ancoram, tuto confugiant.

L.

Hoc siquidem Traditionum operculo omnes suos errores, superstitiones, totamque multiplicis idolomania hydram tegere se posse confidunt, vt dicant, pro erroribus illa haberi non posse, quia Traditiones sint, & vt somniant, Traditiones ab Apostolis profectæ, & per continuam successionem in Ecclesia retentæ.

LI.

Idque vt commodius faciant, auctoritatem haud vulgarem ipsis asserunt; & sub anathematis denunciatione, pari eas pietatis affectu suscipiendas ac venerandas esse præcipiunt, ac ipsum Dei verbum sacris in voluminibus comprehensum.

LII.

Nos verò, qui puriorem profiteamur doctrinam Euan-

B

gelij,

3 . *Disputatio de Traditionibus in Ecclesia.*

gelij, Humanas eiusmodi Traditiones simpliciter reijcimus, damnamus, totisq; animis execramur.

LIII.

Primum enim verbo Domini edocti, nouimus, totam colendi Dei rationem, omniaque ad æternam animarum salutem cognitu necessaria, abundè sacris in literis comprehensa esse.

LIIII.

Id quod D. Apostolus docet, ad discipulū Timotheum scribens, sacras literas ipsum posse eruditum reddere ad salutem per fidem, quæ est in Christo I E S V, 2. Tim. 3, 15.

LV.

Et, omnem Scripturam diuinitus inspiratam vtilem esse ad doctrinam, ad redargutionem, ad correctionem, ad institutionem, quæ est in iustitia, vt perfectus sit Dei homo ad omne opus bonum institutus, 2. Tim. 3, 16, 17.

LVI.

Quod si ergo Scriptura perfectos, & ad salutem eruditos nos potest reddere; ipsam quoq; perfectam esse, omniaq; ad salutem necessaria continere concludimus.

LVII.

Hinc Iohannes Euangelium suum (quod Scripturæ S. tantum pars est) perfectionis huius nomine commendat; & ex eo cognitionem I E S V C H R I S T I, fidemque saluificam addisci posse, haud obscure indicat.

LVIII.

Sic enim inquit: Multa alia signa fecit I E S V S, quæ non sunt scripta in hoc libro. Hæc autem scripta sunt, vt credatis, quod I E S V S sit C H R I S T V S ille, filius Dei; & vt credentes, vitam æternam habeatis in nomine ipsius, Iohan. 20, 30, 31.

LIX.

Cum itaque Iohannes de parte Scripturæ hoc affirmare non dubitet; multò magis de toto corpore scripturæ Canonice affirmari poterit; quod omnem Dei cultum, omniaque fidei dogmata sufficientissimè habeat proposita.

60. Quod

Disputatio de Traditionibus in Ecclesia.

LX.

Quod cum ita sit; sacram Scripturam imperfectionis arguere non possumus, quasi Traditionum non scriptarum supplemento indigeat.

LXI.

Deinde ipse Deus seuerissimè prohibet, ne propria auctoritate Verbo suo quidquam addere aut detrahere præsumamus.

LXII.

Inquit enim in Deuteronomio: Non addetis ad Verbum, quod vobis loquor; nec ex eo auferetis, Deut. 4, 2. Et iterum: Quod ego præcipio tibi, hoc tantum facito Domino, nec addas quidquam, nec minuas, Deut. 12, 8.

LXIII.

Hoc autem Verbum, quod Deus locutus est, & faciendum præcepit, scriptis à Mose mandatum est. Nam Moses scripsit omnia verba Domini, Exod. 24, 4. scripsit legem, Deut. 31, 9. scripsit omnia verba legis, Deut. 28, 58.

LXIII.

Ideoque cum Deus Verbo suo quidquam superaddi vetat; scriptum Verbum intelligit, eoque ipso ἀγράφως Pontificiorum Traditiones repudiat.

LXV.

Similiter D. Paulus anathematis fulmine omnes eos ferit, qui Euangeliū annunciant, præter id, quod ipse annunciauit, Gal. 1, 8. 9.

LXVI.

Illud verò omne in Scripturis extare, ipsemet luculentissimus testis est. Nam coram Agrippa rege profitetur, se diuino adiutum auxilio, in illum vsque diem prædicasse Euangelium omnibus tam paruis, quam magnis: nihil autem dixisse extra ea, quæ Moses ac Prophetæ futura esse prædixerant, Actor. 26, 22.

LXVII.

Hinc Berhæenses eam doctrinam, quam Paulus ipsis annunciauerat, cum Testamenti veteris Scriptura contulisse, & utrùm cum ea congrueret, indagasse dicuntur, Acto- rum 17, 11: quod sanè non fecissent, nisi Paulus se eam ex illa depromis- se significasset.

LXVIII.

Quapropter Pontificij, dum præter id, quod à Paulo annunciatum, & in Scripturis comprehensum est, annun- ciant, & non scriptas suas Traditiones Verbo scripto addunt, Paulini anathematis rei sunt; quod profectò terrere ipsos magis debet, quàm nos terrent anathematum ipsorum cre- pitacula; quæ illi sine Dei verbo in nos torquent, quæq; no- bis, tanquam Gorgonis caput, obuertunt.

LXIX.

Adhæc, ipse Seruator noster Traditiones damnat, atq; ijs mandatum Dei irritum fieri, frustra que se his coli affir- mat, Matth. 15, 6, 9. Marc. 7, 7.

LXX.

Ac proinde non ad has, sed ad Scripturas nos ablegat: Scrutamini Scripturas, inquit, quia vos putatis in ipsis vi- tam æternam habere; & illæ sunt, quæ de me testimonium perhibent, Iohan. 5, 39. Et ad epulonem ait: Habent Mosen, ac Prophetas, illos audiant, Luc. 16, 29.

LXXI.

Seruatores imitans Apostolus, non vult sanguine Christi iustificatos ab hominum pendere Traditionibus. Ait enim: Si mortui estis cum Christo ab elementis huius mun- di; quid adhuc tanquam in mundo viuentes, decretis tene- mini? Coloss. 2, 20.

LXXII.

Et alibi eos, qui doctrina Christi non contenti, Tradi- tionibus ac mandatis hominum attendunt, veritatis hostes appellat, ac Titum monet, vt seuerè illos arguat, Tit. 1, 14.

LXXIII.

Postremò Verbum suum ideo Deus scribi voluit, ne fi-
ctitijs;

ctitijs Traditionibus, & commentitijs dogmatibus corrumpi & adulterari posset.

LXXIII.

Etenim initio quidem viua voce voluntatem suam generi humano patefecit; eamque doctrinam sine scripto propagari, & posteritati per manus quasi tradi voluit.

LXXV.

Ideoque sanctos Patriarchas vitæ longæuitate, alijsque donis ornauit, & illustribus patefactionibus illos confirmauit, vt doctrinam ab ipso acceptam posteris suis commendare, & à corruptelis vindicare possent.

LXXVI.

Cæterum hæc doctrinæ per Traditiones propagatio, non diu incorrupta mansit, sed sæpius apud posteros deprauata est.

LXXVII.

Nam ante diluuium non Cainus tantum à doctrinæ puritate deflexit, verum etiam reliqui Patriarcharum filij, licet à parentibus viua voce fidelissimè instituti; vias tamen suas corruerunt, & à pietate ac vera religione defecerunt, Genes. 6, 12.

LXXVIII.

Post diluuium verò, cum doctrinæ cœlestis custodia in primis posteritati Sem commendaretur; eam tamen vniuersa incorruptam non retinuit, sed à vera Religione desciiuit, & Idololatriam sectata est.

LXXIX.

De Patribus enim Israelitarum, vt de Thare, Abrahami, & Nachor patre, affirmat Scriptura, quòd Dijs alienis seruerint, Ios. 24, 2.

LXXX.

Eadem asserit Israelitas reliquos in Aegypto & terra Canaan, doctrinæ depositum, à Patriarchis sibi voce viua relictum, negligenter admodum custodiuisse, & Deo vero relicto, Aegyptiorum Idola coluisse, Iudic. 2. Ezechielis 20.

LXXXI.

Quapropter Deus, vt Ecclesiæ suæ consuleret, illo quidem tempore doctrinæ suæ puritatem, per Traditiones adulteram, illustribus apparitionibus ac reuelationibus subinde instaurauit ac restituit.

LXXXII.

Ita enim tempore Noë fecit; quo collapsam doctrinam redintegrauit, & Noahum iustitiæ præconem constituit, vt Scriptura loquitur, 2. Pet. 2, 5.

LXXXIII.

Sic Abrahamum à parentibus procul dubio in Idololatria educatum, Ios. 24, 2. ad verum sui cultum reuocauit, atque per visiones plurimas, suam illi voluntatem patefecit, Gen. 12. 15. 17. 18. 22.

LXXXIII.

Eodem modo Isaaco & Iacobo apparuit, ijsque Verbi sui doctrinam, quam à maioribus acceperant, explicauit ac illustrauit, Gen. 26. 28. 31. 32. 35.

LXXXV.

Sed cum Deus extraordinarijs huiusmodi apparitionibus non amplius vti vellet; & verò nihilominus animaduerneret, quàm lubrica & incerta esset doctrinæ per Traditiones custodia; rationem aliam instituit, vt videlicet doctrina cœlestis, per Mosen maximè, scriptis mandaretur, atque sic incorrupta ad posteros transmitteretur.

LXXXVI.

Quam ad rem postea in Testamento veteri Prophetas excitauit; eosque diuino Spiritu illustrauit; stupendis miraculis inaugurauit; infallibilibus denique testimonijs fidem ipsis & auctoritatem conciliauit.

LXXXVII.

Et per hos Prophetas omnia annotari voluit, quæ ad fidem & pietatem posterorum necessaria esse iudicauit: hacque ratione doctrinæ propagationem per Traditiones, sustulit.

LXXXVIII.

Similiter in Nouo Testamento, Christus & Apostoli, primis aliquot annis, doctrinam Euangelij viua tantum voce, tradiderunt ac propagarunt.

LXXXIX.

Antequam enim illa scriberetur, signis & miraculis confirmanda fuit ab Apostolis, & assensu populorum credentium comprobanda; vt certò sciret posteritas, ea, quæ ab Apostolis conscripta sunt, ab ipso Deo confirmata, & approbatione multorum hinc inde fidelium corroborata esse.

XC.

Non diu autem Euangelij doctrina hoc modo sine corruptelis propagata est: sed in carne adhuc viuentibus Apostolis, & in specula ac custodia Ecclesiæ quasi excubantibus, ea deprauari & adulterari cepit.

XCI.

Idque partim propter hominum prauitatem ac malitiam, partim indefessum diaboli studium, quo Dei verbum inuertere ac corrumpere nunquam quiescit.

XCII.

Nam non longo post adscensionem tempore, quidam ex Apostolis exierunt, & sub Traditionum Apostolicarum titulo falsa & adulterina dogmata sparserunt, & Ecclesias Christi passim turbauerunt, Act. 15.

XCIII.

Quin imò eò audaciæ proruperunt, vt Epistolas effingere, & eas sub Pauli & Apostolorum nomine venditare non erubuerint, quo facilius fallerent Ecclesias, & peruersis ac adulterinis opinionibus eas imbuerent, 2. Thess. 2, 2.

XCIII.

Cùm itaque doctrinæ Euangelicæ puritas, per Traditiones non fideliter propagaretur, sed multis ac varijs modis à Pseudoapostolis, & alijs Satanæ organis corrumperetur; Apostoli Spiritus sancti instinctu, doctrinam à Christo acceptam, & per totum terrarum orbem, prædicatione sua diulgatam, in literas retulerunt, scriptisque commendarunt.

95. Et

XCV.

Et vt grauissimè Irenæus loquitur : Illud Euangelium, quod præconiauerunt, postea per Dei voluntatem in Scripturis nobis tradiderunt; vt fundamentum esset ac columna nostræ fidei, Iren. lib. 3. cap. 1.

XCVI.

Atque hoc ipso, eam doctrinæ propagationem, quæ viua voce per Traditiones fiebat, sustulerunt; & ne posthac sub earum prætextu peregrina & adulterina dogmata in Ecclesiam inueherentur, præcauerunt.

XCVII.

Diligenter etiam & fideliter Christianos monuerunt, ne per eas sibi imponi sinant: Videte, inquiunt, ne quis vos prædetur per Philosophiam, & inanem deceptionem, secundum Traditionem hominum, Coloss. 2, 8. Et iterum: Ne citò dimoueamini à mente, neq; turbemini vel per Spiritum, vel per Sermonem, vel per Epistolam, tanquam à nobis exaratam, 2. Thess. 2, 2.

XCVIII.

Hæc igitur, quæ huc vsque diximus, liquidò conuincunt, humanas illas Traditiones, pro quib. tantopere Pontificij, tanquam pro aris & focis, dimicant, & sub quarum inuolucro plerosque suos errores ac superstitiones tegunt, & obstinatè præfractèque defendunt, verbo Dei contrarias, ideoque ex agro Ecclesiæ eliminandas atque exterminandas esse.

DEO LAUS, HONOR, ET GLORIA.

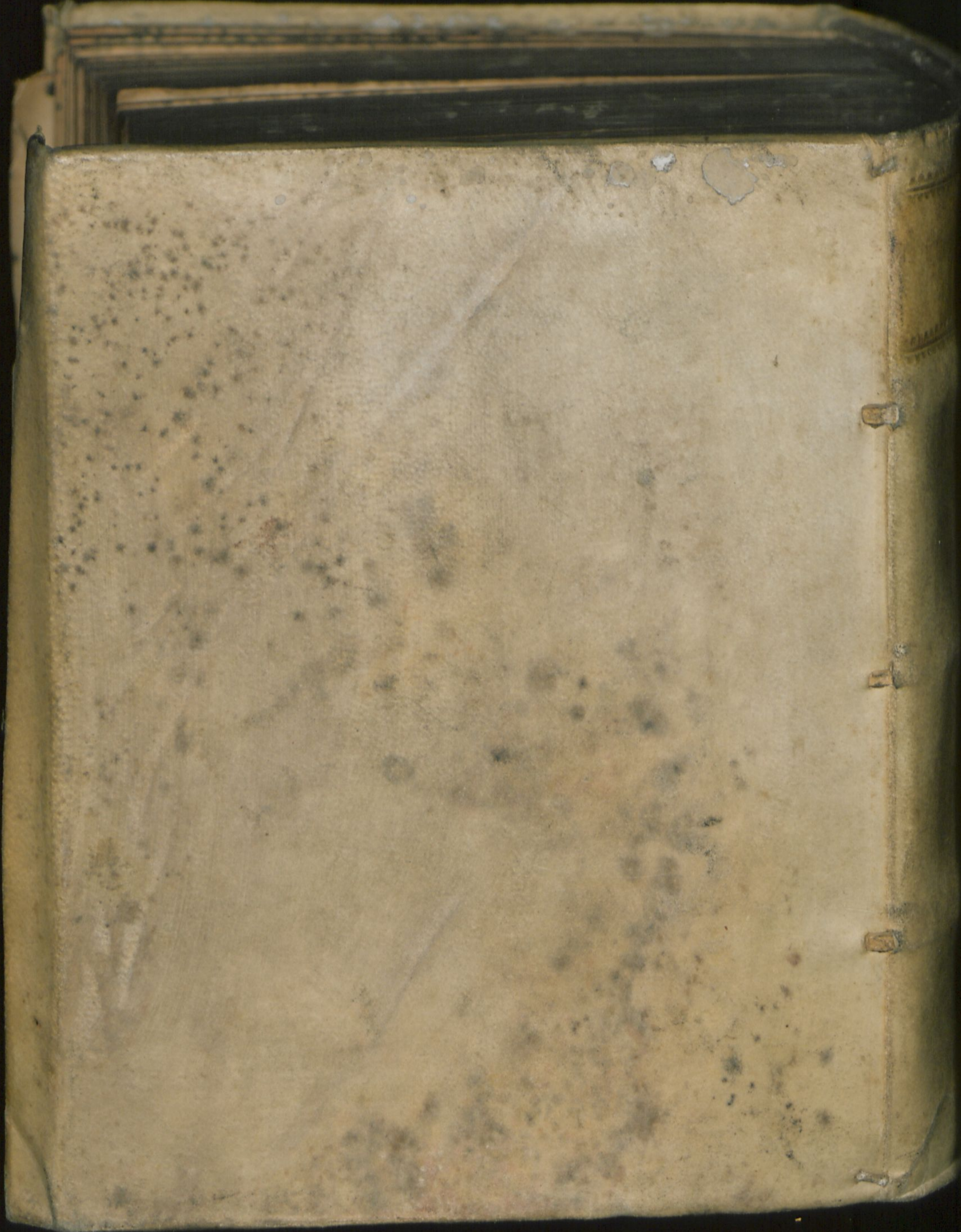
59 635

ULB Halle 3
004 830 156

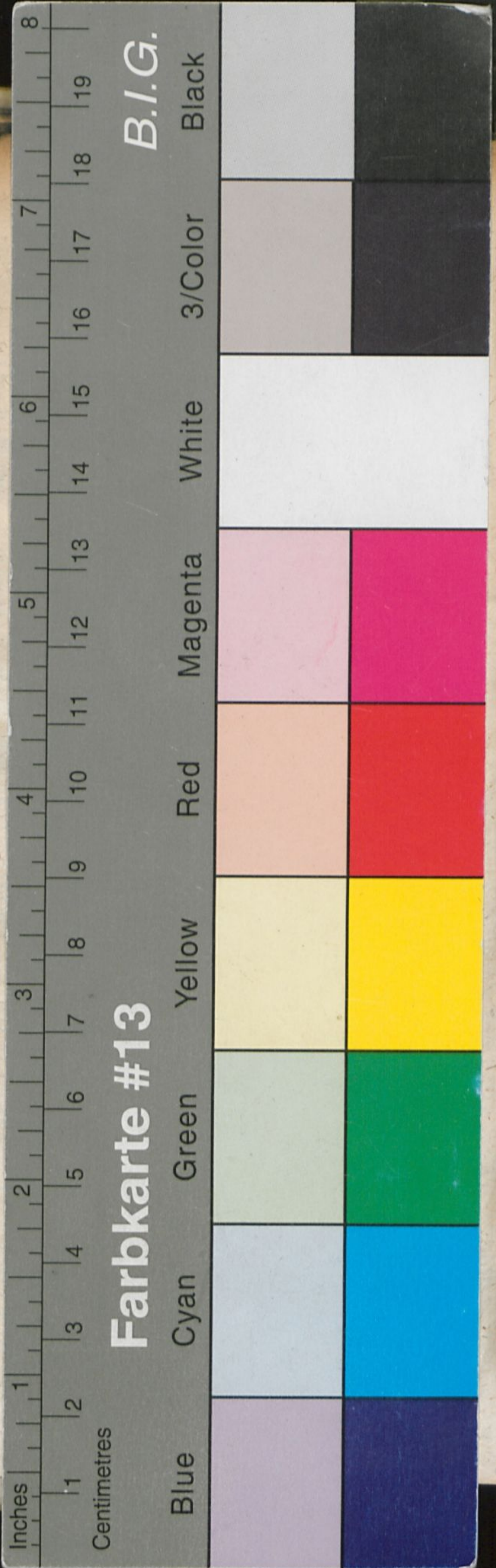

W 179 Hi. 79

DISPUTATIO
DE TRADITIONIBVS IN ECCLESIA,
QVAM;
Diuino fauente Numine:
SVB PRÆSIDIO
REVEREN-
DI ET CLARISSIMI VIRI,
D. STEPHANI GERLACHII, SACRO-
sanctæ Theologiæ Doctoris, & inçlytæ Tubingensis Aca-
demiæ Professoris celeberrimi, D. Præcepto-
ris sui summâ obseruantia
colendi;
AD DIEM 18. IVNII, HORA ET LOCO
consuetis; defendendam suscipiet
M. IOHANNES CASPARVS
PAPPVS, LINDAVIENSIS.

TUBINGAE
Apud Georgium Gruppenbachium,
ANNO M. D. XCIII.

Num: 3.
3
4

Reuerenda Viri arduissimi et d. P. P. P.

